

STUDIO FÜR MODERNE KUNST
GOETHE - INSTITUT ATHEN

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΪΤΗΣ

TELEGRAMME

ATHENES, LE 27 OCTOBRE 1969

CE SOIR
J'AI VU
LES PERSONNAGES DE GAITIS DESCENDRE
DE LEUR TOILE
PEUT-ETRE APRES TOUT S'Y ENNUYAIENT-ILS!
MAINTENANT ILS MARCHENT DANS LES RUES
[D'ATHENES

DE TOUT COEUR
JE LEUR SOUHAITE
DE FAIRE LE TOUR DU MONDE.

J. M. DROT

1959

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

1. Πίνακες και «επισκέπτες»
2. Όλοι και μόνος
3. Βιβλιοθήκη
4. Οί άπροσάρμοστοι
5. Transport forcé
6. Παρέλαση
7. Ό ποδηλάτης
8. Ό κ. Προϊστάμενος
9. Dernière nouvelle
10. Ό σκιά άρ. 1
11. Ό σκιά άρ. 2
12. Ό σκιά άρ. 3
13. Ό περίπατος
14. Conserve de petits bonhommes
15. Πρωινή ώρα

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΪΤΗΣ

Γεννήθηκε τό 1923 στην Άθήνα
Άτομικές έκθέσεις στις έξής Γκαλερί:

1944/45/46/47	Παρνασσός	— Άθήνα
1954	Κεντρικόν	— Άθήνα
1957	Diderot	— Παρίσι
1958	Droulez	— Ρένς
1959	Il Grifo	— Τουρίνο
»	Ζυγός	— Άθήνα
1960	Le Portulon	— Χαβρη
1961	Diderot	— Παρίσι
»	Numero	— Φλωρεντία
»	Νέες Μορφές	— Άθήνα
1962	Saint Germain	— Παρίσι
1964	«Α»	— Παρίσι
»	Μέρλιν	— Άθήνα
1965	Schneider	— Ρώμη
»	Relevo	— Ρίο Άιανέιρο
1966	«Α»	— Παρίσι
»	Χίλτον	— Άθήνα
1967	Μέρλιν	— Άθήνα
»	«Τ»	— Χάρλεμ
»	Relevo	— Ρίο Άιανέιρο
1968	Schneider	— Ρώμη
»	Il Traghetto	— Βενετία
1969	Il Salotto	— Κόμο
»	Il Giorno	— Μιλάνο
»	Νέα Γκαλερί	— Άθήνα

Συμμετοχή:

στις Μπιεννάλε τοῦ Σάν Πάολο 1952, 1963 και 1967. Pittsburg Carnegie International 1968. Salon des Réalités Nouvelles 1958 και 1960. Salon des Comparaisons 1960. Πανελληνίους 1948, 1950 και 1965. Figuration Narrative 1965. Mythologies Quotidiennes 1966. Art Narratif 1966 κλπ.

VERZEICHNIS

1. Bilder und «Besucher»
2. Die Masse und der Einzelne
3. Bibliothek
4. Die Nichtangepaßten
5. Transport forcé
6. Parade
7. Der Radfahrer
8. Der Herr Vorgesetzte
9. Letzte Neuigkeit
10. Schatten 1
11. Schatten 2
12. Schatten 3
13. Der Spaziergang
14. Conserve de petits bonhommes
15. Morgenstunde

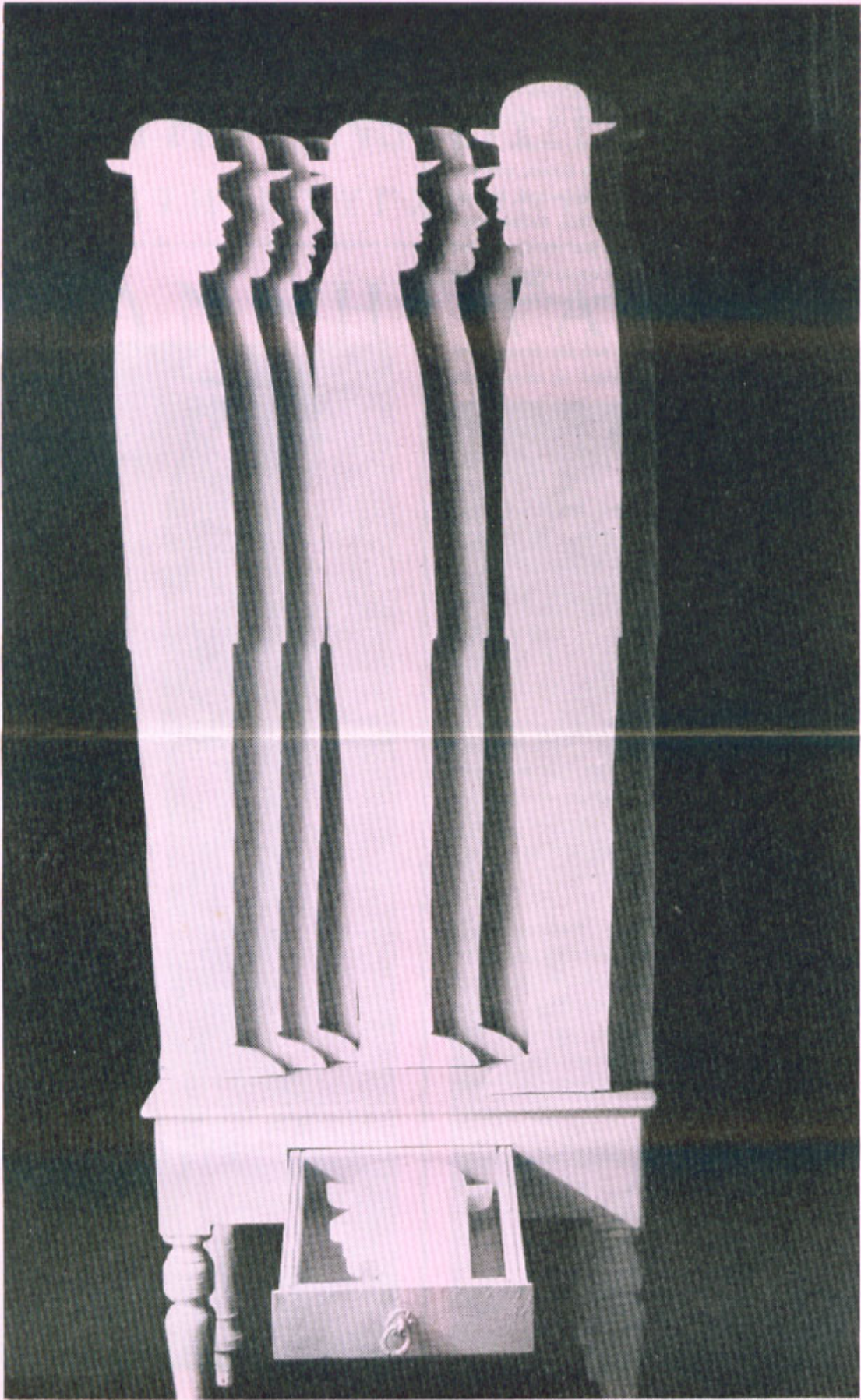
JANNIS GAITIS

Geboren 1923 in Athen
Einzelausstellungen in folgenden Galerien:

1944/45/46/47	Parnassos	— Athen
1954	Kentrikon	— Athen
1957	Diderot	— Paris
1958	Droulez	— Reims
1959	Il Grifo	— Tourin
»	Zygos	— Athen
1960	Le Portulon	— Le Havre
1961	Diderot	— Paris
»	Numero	— Florenz
»	Nees Morfes	— Athen
1962	Saint Germain	— Paris
1964	«A»	— Paris
»	Merlin	— Athen
1965	Schneider	— Rom
»	Relevo	— Rio de Janeiro
1966	«A»	— Paris
»	Hilton	— Athen
1967	Merlin	— Athen
»	«T»	— Harlem
»	Relevo	— Rio de Janeiro
1968	Schneider	— Rom
»	Il Traghetto	— Venedig
1969	Il Salotto	— Como
»	Il Giorno	— Mailand
»	Nea Galerie	— Athen

Teilnahme an folgenden Gruppenausstellungen:

Biennale von Sao Paolo 1952, 1963 und 1967. Pittsburg Carnegie International 1968. Salon des Réalités Nouvelles 1958 und 1960. Salon des Comparaisons 1960. Panhellenische Ausstellung 1948, 1950 und 1965. Figuration Narrative 1965. Mythologies Quotidiennes 1966. Art Narratif 1966 usw.

Τὸ πλῆθος, ἔμεις τὰ ἀπρόσωπα ὅμοια μέλη ἑνὸς «τέλειου» μηχανισμοῦ παραγωγῆς-κατανάλωσης. Ἡ τυποποίηση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν κατανάλωση τοῦ τυποποιημένου προϊόντος. Ἡ ταύτισή του μὲ τὸ προϊόν... Ἔτσι ὁ ἀνθρώπος φτάνει στὴ μοναξιά, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν συνειδητοποιήσει... Αὐτὸ τὸ δράμα, ποῦ μᾶς ξεφεύγει, ὅσο κι ἂν διαπιστώνεται θεωρητικά, λογικά, τὸ καθελώνει ὁ Γαίτης μὲ ἐπιβλητικά, ἄμεσα παραστατικά μέσα, ποῦ ὑπακούουν σὲ μιά νέα ζωγραφικὴ ἐκφραστικὴ νοοτροπία, καὶ μὲ τὴν ὁποία αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς ταυτίζεται μὲ τὸ πλῆθος ποῦ ἐκφράζει.

Εἶναι ἓνα μάθημα συγκλονιστικὸ ποῦ μᾶς ἐπιτρέπει τὸ ἐρώτημα, ἂν ἡ τέχνη σήμερα μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε περισσότερο. Εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς ἀκοιμοφορμιστικῆς συμμετοχῆς τοῦ καλλιτέχνη στὰ κοινωνικά προβλήματα, μετὰ τὴ ζωγραφικὴ φυγῆς.

Ἐντὶ μιά ἀνάλυση, σημειώστε τοὺς τίτλους: «Πίνακες καὶ ἐπισκέπτες», «Ὅλοι καὶ μόνος», «Βιβλιοθήκη», «Transport forcé», «Παρέλαση»...

T. X. ZENETOS

Die Masse, — wir, die unpersönlich gleichen Glieder eines «perfekten» Produktion-Konsum-Apparates. Die Typisierung des Menschen im Hinblick auf den Konsum des typisierten Produkts. Seine Gleichsetzung mit dem Produkt.

Die Einsamkeit nimmt Besitz vom Menschen, doch er vermag sich dessen nicht bewußt zu werden. Dieses Drama, das wir nicht voll erfassen können, wie sehr wir es auch theoretisch und logisch feststellen mögen, wird von Gaitis mit eindrucksvollen, direkten bildnerischen Mitteln wiedergegeben. Sie gehorchen einer neuen Ausdrucksweise, durch die er, der Schöpfer, sich selbst mit der Menge identifiziert, die er gestaltet.

Diese ergreifende Lehre führt uns zur Frage, ob die Kunst heute ein «Mehr» geben kann. Nach einer Periode der Evasion ist es der Beginn einer nonkonformistischen Anteilnahme des Künstlers an den sozialen Problemen. Statt einer näheren Analyse mögen folgende Titel stehen: «Bilder und Besucher», «Die Masse und der Einzelne», «Transport forcé», «Bibliothek», «Parade»...

T. H. ZENETOS

